

Rozdział 5

OSIEMSET LAT PO AKCIE MAGNA CARTA

**Rządy Brukselskiej
Unii Europejskiej
mogą zakończyć
wieki wolności
i niezależności
Wielkiej Brytanii**

800 LAT PO AKCIE MAGNA CARTA

Rządy Brukselskiej Unii Europejskiej mogą zakończyć wieki wolności i niezależności Wielkiej Brytanii

Oto prawo, które stoi ponad królem i którego nawet on nie może łamać. To potwierdzenie najwyższego prawa i wyrażenie go w sposób ogólny jest wielką zasługą aktu Magna Carta. I choćby to tłumaczy szacunek, jakim darzą go ludzie.

Winston Churchill, 1956

Z wieków chwalebnej historii swobód i niepodległości w Europie, jakie zakończą totalitarne rządy Brukselskiej Unii Europejskiej, koniec wielowiekowej tradycji wolności i samostanowienia w Wielkiej Brytanii jest niewątpliwie jednym z najbardziej tragicznych. Dla ludzi z kraju, który dwukrotnie odegrał kluczową rolę w uniemożliwieniu kartelowi chemiczno-farmaceutycznemu zdobycia panowania nad światem, oddanie Europy w zaborcze łapy, które wywołały obydwie wojny światowe, stanowi wydarzenie, dla udaremnienia którego ponad milion ich odważnych przodków oddało życie.

Angielska Magna Carta, podpisana w czerwcu 1215 r., doprowadziła świat do stworzenia prawa konstytucyjnego; powszechnie uważa się ją za jeden z najważniejszych dokumentów prawnych w dziejach demokracji.

(Ilustracja pochodzi z Wikipedii)

Cofając się do dawno minionych dziejów, warto również wspomnieć, że Wielka Brytania za pośrednictwem Anglii, który jest największym krajem wchodzącym w jej skład, ofiarowała akt Magna Carta całemu światu, akt który powszechnie uważa się za jeden z najważniejszych dokumentów prawnych w dziejach demokracji. Karta, podpisana w Runnymede, w angielskim hrabstwie Surrey w czerwcu 1215 r., przez wieki była w Anglii bastionem przeciw tyranii. Poprzez zmiany prawa, takie jak ustawa Habeas Corpus – prawo zabraniające aresztowania zatrzymanego bez nakazu niezależnego sądu, który sprawdzi, czy zatrzymanie było prawidłowe, sprawiła, że nawet władcy i urzędnicy zaczęli podlegać prawu. Angielska Magna Carta wywołała rozwój prawa konstytucyjnego na świecie.

Jednakże niewielu Brytyjczyków wie, że tak zwany Europejski Nakaz Aresztowania, uchwalony przez Brukselską Unię Europejską w roku 2002, unieważnił ustawę Habeas Corpus. Jednakże Traktat Lizboński podważa nie tylko gwarantowaną przez akt Magna Carta ochronę przed samowolnym lub bezpodstawnym aresztowaniem, ale także suwerenność brytyjskiego parlamentu, zgromadzenia, które było wzorem parlamentaryzmu na całym świecie.

Powszechnie uważa się brytyjski parlament za wzór parlamentaryzmu na całym świecie. Tymczasem jego suwerenność, tak jak i suwerenność pozostałych parlamentów na terytorium Brukselskiej Unii Europejskiej, została odebrana przez Traktat Lizboński.

(Zdjęcie pochodzi ze zbiorów Wikipedii)

Chwalebna historia: Wielka Brytania dwukrotnie obroniła świat przed kartelem naftowo-farmaceutycznym

Wielka Brytania przystąpiła do I wojny światowej 14 sierpnia 1914 r, kiedy premier Herbert Asquith wypowiedział wojnę Cesarstwu Niemieckiemu w odpowiedzi na niemiecką inwazję na Belgię. Jedną z istotnych, chociaż często pomijanych, przyczyn klęski Niemiec w I wojnie światowej były działania brytyjskiej marynarki wojennej Royal Navy, która była wówczas największą flotą na świecie. Tak naprawdę rola brytyjskiej floty była na tyle ważna, że bez niej niewątpliwie trudno by było uczestniczyć Wielkiej Brytanii w wojnie.

W czasie I wojny światowej marynarka jako całość uczestniczyła tylko w bitwie jutlandzkiej, która rozegrała się 31 maja 1916 r., ale przez cały czas z sukcesem uniemożliwiała flocie niemieckiej opuszczenie basenu Morza Północnego. Miało to decydujące znaczenie dla handlu morskiego między Wielką Brytanią i jej sojusznikami, jaki trwał w czasie całej wojny. Wielka Brytania wraz z potężną liczebnie armią zapewniła także uzbrojenie i środki finansowe na potrzeby sojuszu i skutecznie przeciwstawiła się nawet nieograniczonej wojnie podwodnej¹, wypowiedzianej przez Niemcy w lutym 1917 r. Wobec powyższego doskonale widzimy, że bez udziału Wielkiej Brytanii wynik I wojny światowej mógł być zupełnie inny.

**Sir Winston Churchill,
premier Wielkiej Brytanii
w latach 1940-1945,
1951-1955**

Wielka Brytania przystąpiła do II wojny światowej 3 września 1939 r., wypowiadając wojnę Niemcom po ich ataku na Polskę. Odważnie odrzuciła zawieszenie broni zaproponowane przez Niemców, a jej ponowny udział w obronie świata przed zakusami kartelu miał nie mniej kluczowe znaczenie niż 25 lat wcześniej. Pod zwierzchnictwem premiera Winstona Churchilla, chyba najwybitniejszego przywódcy

¹ BBC Historia, Wielka Brytania w czasie I wojny światowej, 1901 – 1918.

wojennego w dziejach współczesnych, Wielka Brytania twardo stała przeciwko armii finansowanej przez kartel i odniosła sukces w walce z praktycznie niewyobrażalną potęgą, zmuszając Hitlera do walki na dwóch frontach, co w końcu doprowadziło do przegranej Niemiec.

Niestety, siły kartelu zaczęły się przegrupowywać i knuć spisek przeciwko Wielkiej Brytanii już w kilka lat po zakończeniu II wojny światowej.

Komitet Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy spiskuje, jak zwabić Wielką Brytanię do Brukselskiej Unii Europejskiej

Dzieje Komitetu Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy zostały skrzętnie ukryte przed brytyjską opinią publiczną

Mało znany Komitet Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy, którego dzieje skrzętnie ukryto przed brytyjską opinią publiczną, został założony 13 października 1955 r. przez Jeana Monneta². Monnet, kombinator, który nigdy nie został wybrany w sposób demokratyczny na żaden publiczny urząd, dotąd był członkiem Wysokich Władz Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali (EWWWS), ale miesiąc wcześniej ustąpił ze stanowiska. Komitet zaczął zbierać się na obradach w styczniu 1956 r., a jego spotkania były tajne.

Monnet od samego początku jasno mówił, o co chodzi. W liście wysłanym do polityków i związkowców, którzy przyłączyli się do komitetu, pisał tak:

Zwykła współpraca między rządami już nie wystarcza. Państwa koniecznie muszą przekazać pewną część własnych uprawnień europejskim instytucjom federalnym, wyznaczonym przez wszystkich członków wspólnoty. Należy również zadbać o przekonanie do tych rozwiązań Wielkiej Brytanii.

² Komitet Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy, *Statements and Declarations 1955-67*, Chatham House, London, 1969.

Krótko mówiąc, ostatecznym celem komitetu, jawnym od chwili jego powołania, było „doprowadzenie za pomocą konkretnych kroków do powstania Stanów Zjednoczonych Europy”.

Potem w liście z 28 września 1968 r. Jean Monnet ogłosił decyzję komitetu o zaproszeniu do tej inicjatywy trzech głównych partii politycznych działających w Wielkiej Brytanii. Co więcej, otwarcie stwierdził, że partie polityczne i związki zawodowe, które utworzyły komitet, są „zdeternowane, aby utorować drogę do członkostwa Wielkiej Brytanii we Wspólnocie Europejskiej tak szybko, jak to będzie możliwe”.

Jednakże Brytyjczycy nie wiedzą, że najstarszym stażem członkiem władz komitetu był Niemiec, Kurt Georg Kiesinger, który zasiadał w nich od stycznia 1956 r. do maja 1965 r. Kiesinger był członkiem partii nazistowskiej (nr legitymacji członkowskiej partii nazistowskiej NSDAP: 2633930), a w czasie II wojny światowej pracował w wydziale propagandy radiowej nazistowskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych³. Później został kanclerzem Republiki Federalnej Niemiec. Pełnił tę funkcję w latach 1966-1969.

Do innych znanych członków tego komitetu należeli: Włoch Aldo Moro, który był sekretarzem politycznym tego gremium od maja 1959 r. do grudnia 1962 r. Wracając do II wojny światowej, Moro był członkiem Uniwersyteckiej Organizacji Nazistowskiej (wł. Gioventù Universitaria Fascista), sponsorowanej przez Partię Faszystowską Mussoliniego. W końcu Moro został premierem Włoch i sprawował tę funkcję dwukrotnie, od 1963 do 1968 r. i od 1974 do 1976 r.

³ „New York Times”, 10 marca 1988.

Jean Monnet, kombinator, który nigdy nie został wybrany w sposób demokratyczny na żaden publiczny urząd, założył w 1955 r. Komitet Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy. Wszystkie trzy główne partie polityczne Wielkiej Brytanii weszły w skład komitetu, który odegrał kluczową rolę w zwabieniu Wielkiej Brytanii do Brukselskiej Unii Europejskiej.

Najstarszym stażem członkiem władz Komitetu Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy był Niemiec, Kurt Georg Kiesinger. Kiesinger był członkiem partii nazistowskiej. W czasie II wojny światowej pracował w wydziale propagandy radiowej nazistowskiego ministerstwa spraw zagranicznych. *(Zdjęcie pochodzi ze zbiorów Wikipedii)*

Zagranicznych, sir Aleca Douglasa-Home'a oraz wcześniejszego sekretarza w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i byłego ministra skarbu, Selwyna Lloyda.

Lider Partii Liberalnej, Jeremy Thorpe wyraził taki sam entuzjazm. Stwierdził, że przystępuje do komitetu „z wielkimi nadziejami”. Dodał, że obszar współpracy należy „poszerzyć o sferę dyplomacji i obronności, uwzględniając również wiele elementów polityki kulturalno-społecznej”.

Skutkiem tego uczestnicy 14 posiedzenia komitetu, które odbyło się 11 marca 1969 r., przyjęli w swe szeregi członków trzech głównych

Zadziwiające jest to, że pomimo opisanych wyżej faktów, przywódcy trzech głównych brytyjskich partii bardzo pozytywnie zareagowali na propozycję Moneta. Na przykład premier Herold Wilson w imieniu rządzącej Partii Pracy napisał: „Wysiłki komitetu są bardzo zbliżone do postulatów, pod którymi podpisuje się Partia Pracy”. Dodał, że z radością przyjmuje skierowane do Partii Pracy zaproszenie do przystąpienia do komitetu „w charakterze pełnoprawnego członka”. Wilson wyznaczył na swoich przedstawicieli trzech członków partii – George'a Browna, Waltera Padleya i Michaela Stewarta.

Szef Partii Konserwatywnej, Anthony Barber odpowiedział również pozytywnie. Oświadczył, że po naradzie z partyjnymi kolegami z wielką przyjemnością przyjmuje zaproszenie i że jego partia bardzo sobie ceni członkostwo w komitecie. Barber również mianował na swoich przedstawicieli trzech członków swojej partii – swego zastępcę Reginalda Maudlinga, rzecznika prasowego Ministerstwa Spraw

partii politycznych Wielkiej Brytanii. Żaden z nich nie zasiadał tam jako osoba prywatna, ale jako przedstawiciel własnej partii. Posiedzenie odbyło się w Londynie i było kulminacyjnym wydarzeniem w procesie wabienia Wielkiej Brytanii do Unii Europejskiej.

Komitet Działania na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy zbierał się przez całe lata 60., a zakończył działalność dopiero w roku 1973, kiedy Wielka Brytania przystąpiła do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej.

Decymalizacja brytyjskiej waluty – pierwszy krok ku likwidacji funta

Jednym ze sposobów, jakich autorzy Brukselskiej Unii Europejskiej mają się, aby uniemożliwić krajom członkowskim opuszczenie wspólnoty, był pomysł utworzenia jednej, ogólnoeuropejskiej waluty – euro. Powód był prosty: odebranie waluty narodowej i poddanie jej kontroli banku centralnego opanowanego przez kartel, redukuje niezależne państwo do roli okręgu wyborczego w superpaństwie będącym we władaniu kartelu.

Przed utworzeniem euro, w systemach walutowych sześciu państw, które założyły Brukselską Unię Europejską, korzystano walut, których podstawą jest wartość 100. Z tego powodu od razu zdecydowano, że jeden ogólnoeuropejski pieniądz również będzie miał za podstawę tę wartość.

Biorąc pod uwagę to, że przed 1791 r. podstawą dla waluty Wielkiej Brytanii – funta szterlinga, najstarszego używanego do dziś pieniądza na świecie, była wartość 200 i 40, dostosowanie jej do podstawy dziesiątnej, obowiązującej w sześciu krajach założycielskich, uznano za konieczne,

Brytyjska waluta, funt szterling, to najstarszy używany do dziś pieniądz na świecie.

zanim jeszcze Brytyjczycy zostaną zmuszeni do pozbycia się funta i przyjęcia jednej, ogólnoeuropejskiej waluty o podstawie opartej na dzielnikach 100.

W ten sposób narodziło się to, co później zyska miano decymalizacji Wielkiej Brytanii.

To, że Wielka Brytania ma „się udziesiętnić”, ogłosił 1 marca 1966 r. ówczesny minister skarbu, James Callaghan, który opisał ten krok jako „historyczną i doniosłą” decyzję. Mimo że prawdziwe powody tej decyzji nigdy nie zostały Brytyjczykom w pełni wyjaśnione, Callaghan publicznie potwierdził, że „duża część” przemysłu, handlu i banków doszła do wniosku, że to przysłuży się gospodarce⁴. Nie trzeba chyba mówić, że tak precyzyjne stwierdzenie Callaghana, że brytyjskie podstawy 200 i 40 do pewnego stopnia odpowiadają za hamowanie brytyjskiej gospodarki, nigdy nie zostało szczegółowo uzasadnione. Pomimo to nadeszła era nowej, dziesiętnej waluty, która zaczęła się w całym kraju 15 lutego 1971 r.⁵

Edward Heath – człowiek, który oddał Wielką Brytanię w ręce Brukselskiej Unii Europejskiej

Wielka Brytania przystąpiła do Unii Europejskiej w styczniu 1973 r. Premierem państwa był wówczas Edward Heath, człowiek, który od dawna żywił pragnienie połączenia Wielkiej Brytanii z federacją państw europejskich. W przemówieniu inauguracyjnym na forum parlamentu, jakie wygłosił 26 czerwca 1950 r., kiedy dostał się do brytyjskiej Izby Gmin, otwarcie wezwał władze do przyłączenia się do Planu Schumana. Plan, przedstawiony przez ministra spraw zagranicznych Francji, Roberta Schumana zaledwie w miesiąc przed dostaniem się Heatha do brytyjskiego parlamentu, bezpośrednio przyczynił się do powstania Brukselskiej Unii Europejskiej.

Heath miał silne powiązania z elitą kartelu. Uczestniczył w tajnym zebraniu klubu Bilderberg w 1976 r.⁶. W 1980 r. wspominał również o komisji trójstronnej, której przewodniczył. Rockefeller⁷. Pełniąc funkcję premiera Wielkiej Brytanii w latach 1970–74, przyjaźnił się

⁴ Britain to go decimal in 1971, BBC News. ⁵ D-Day delivers new UK currency, BBC News. ⁶ „The Daily Collegian”, 9 września 1976. ⁷ Posiedzenie plenarne komisji trójstronnej w 1980 r.

z prezesem i dyrektorem wykonawczym koncernu farmaceutycznego Glaxo, sir Austinem Bidem, człowiekiem, o którym brytyjski dziennik „The Independent” napisał, że „jest głównym autorem przemiany Glaxo ze spółki znanej przede wszystkim z żywności dla niemowląt w światową potęgę w przemyśle farmaceutycznym”⁸. Szczególnie wart podkreślenia jest fakt, że kiedy Bide pracował w Glaxo w czasie II wojny światowej, zajmował się witaminami i penicyliną, ale także patentami⁹.

Innym bliskim przyjacielem Heatha był Eric Roll, który później został baronem Roll of Ipsden i członkiem brytyjskiej Izby Lordów. Roll również często uczestniczył w spotkaniach klubu Bilderberg. Był też członkiem jego wpływowych władz¹⁰.

Ale Bide i Roll nie byli jedynymi kontrowersyjnymi przyjaciółmi Heatha. Po tym, jak prezydent Francji, Charles de Gaulle odrzucił możliwość przystąpienia Wielkiej Brytanii do Brukselskiej Unii Europejskiej w latach 60., Heath zaprosił byłego nazistowskiego prawnika, Waltera Hallsteina, który był wówczas przewodniczącym Komisji Europejskiej, do Chequers, swojej letniej rezydencji, aby dowiedzieć się, dlaczego akcesja się nie powiodła¹¹. Ta wizyta była jedną z wielu, jakie Hallstein złożył w Chequers, kiedy premierem był Heath. Poza kurtyną, w dziesięcioleciu poprzedzającym wstąpienie Wielkiej Brytanii do Unii Europejskiej w roku 1973, Hallstein i Heath spotykali się przy różnych okazjach i blisko ze sobą współpracowali.

Edward Heath, premier Wielkiej Brytanii w latach 1970–74, miał silne powiązania z elitą kartelu, wydał Wielką Brytanię w ręce Brukselskiej Unii Europejskiej

⁸Sir Austin Bide: Industrialist who transformed Glaxo into a world force and then clashed with Thatcher at British Leyland, w: „The Independent”, niedziela, 24 maja 2008. ⁹Sir Austin Bide: After success at Glaxo, he failed to deliver at British Leyland, w: „The Guardian”, czwartek, 5 czerwca 2008. ¹⁰British House of Lords, Register of Lords’ Interests. ¹¹Andrew Roth, Heath and the Heathmen, Routledge & Kegan Paul 1972, s. 169.

W uznaniu bliskiej współpracy Hallstein napisał nawet wstęp do niemieckiego wydania książki Andrew Rotha, która ukazała się w 1973 r. Książka miała tytuł „Edward Heath - Ein Mann für Europa”¹². Z

Były nazistowski prawnik, Walter Hallstein i brytyjski premier, Heath spotykali się przy różnych okazjach i blisko ze sobą współpracowali. Hallstein obiecał Heathowi, że będzie po jego stronie w forsowaniu członkostwa Wielkiej Brytanii w Brukselskiej Unii Europejskiej.

wych, renegocjowanych warunkach czy zupełnie się z niego wycofać.

Podczas kampanii poprzedzającej referendum, które odbyło się 6 czerwca 1975 r., biznesmen i milioner Alastair McAlpine – który później został skarbnikiem Partii Konserwatywnej Heatha – odpowiadał również za finanse zwolenników pozostania w Unii. Udzielając wy-

tego – na podstawie jego własnego postępowania – jasno widać, że Hallstein używał Heatha jako swoistego barometru do zbadania temperatury politycznej przed oficjalnymi spotkaniami i negocjacjami na temat przystąpienia Wielkiej Brytanii do Unii Europejskiej. Jest rzeczą równie jasną, że Hallstein, obiecując Heathowi, że będzie po jego stronie w forsowaniu członkostwa Wielkiej Brytanii w Brukselskiej Unii Europejskiej, i tak był zdeterminowany, żeby to uczynić bez względu na sprzeciw Brytyjczyków. W tym świetle znamienne jest, że Hallstein podsumował rolę Heatha w wydaniu Wielkiej Brytanii w ramiona Brukselskiej Unii Europejskiej, takimi słowami: „Zwycięstwo w tej wojnie było w decydującym stopniu jego zasługą”.

W roku 1974 Heath stracił władzę na rzecz Partii Pracy, kierowanej przez Wilsona. To jego manifest wyborczy doprowadził do tego, że pozwolono Brytyjczykom na referendum, czy Wielka Brytania powinna zostać na wspólnym rynku na no-

¹² Andrew Roth, Edward Heath - Ein Mann für Europa, tłum. Heinrich Gottwald, Böhlau-Verlag, Köln 1973.

wiadu w „The Independent” w czerwcu 2005 r., McAlpine przyznał, że „banki i duże przedsiębiorstwa przemysłowe wpłacały ogromne sumy” na kampanię na „tak”.

„The Independent” opisuje również, w jaki sposób – według słów Caroline de Courcey Ireland, organizatora kampanii głosowania na „tak” – zwolennicy pozostania w Unii otrzymywali dodatkowe pieniądze od Komisji Europejskiej. Przekazane przez nią fundusze posłużyły do wynajęcia kilku 100-miejscowych samolotów odrzutowych od linii lotniczych British Caledonian, aby przewieźć 1000 proeuropejskich agitatorów na spotkania z najwyższymi unijnymi dostojnikami. Ujawniając ten fakt, de Courcey Ireland nazwała te pieniądze „rodzajem specjalnej ulgi”¹³.

Masowe wsparcie finansowe ze strony przedsiębiorstw i Komisji Europejskiej przyczyniło się do tego, że ponad 67% głosujących odpowiedziało „tak” na pytanie referendalne: „Czy uważasz, że Wielka Brytania powinna pozostać we Wspólnocie Europejskiej (na Wspólnym rynku)?” Po głosowaniu Heath przyznał, że „pracował na to 25 lat”¹⁴.

Aż do dziś głosowanie z 1975 roku pozostaje jedynym referendum, jakie Brytyjczycy mieli w sprawie Europy.

Czy Brytyjczycy będą walczyć o utrzymanie wolności i niezależności?

Po przyjęciu Traktatu Lizbońskiego, wszystko, co chciał w czasie II wojny światowej osiągnąć dla kartelu Göring, jako dowódca niemieckiej Luftwaffe, jest bliskie spełnienia. Zatem utrata tylu istnień ludzkich i bezinteresowne ofiary, jakie ponoszono, aby pokonać korporacyjną zachłanność, która doprowadziła do dwóch wojen światowych, pójdą na marne, chyba że Brytyjczycy przygotują się do walki o utrzymanie wolności i niepodległości.

¹³ How we were talked into joining Europe, w: „The Independent”, sobota, 4 czerwca 2005.

¹⁴ UK embraces Europe in referendum, w: BBC News.

Z tego względu oczywiste jest, że chociaż w globalnych bitwach z kartelem naftowo-farmaceutycznym Wielka Brytania zawsze stała po właściwej stronie, to jednak jeżeli jej obywatele nie będą walczyć z Brukselską Unią Europejską i nie przeciwstawią się okupacji własnego kraju, wszystko, o co w walczyli ich ojcowie i dziadowie, legnie w gruzach.

To study the "Further information" references shown in the red boxes at the foot of various pages in this book, please insert the respective reference number into the search box on the left-hand side of the following web page and click 'Go'

<http://www.reject-the-eu.co.uk/nazi-roots/whoswho/index.html>